



שאלות ותשובות ותובנות בענייני שלום בית

השאלה:

אנחנו נשואים כעשר שנים.

יש בינינו לפעמים חיכוכים, כשכל אחד רוצה משהו אחר ולא מסכים ללכת לקראת השני. קראתי את הגליון הקודם שלך. היתה שם שאלה בנושא הזה.

התשובה שלך היתה שצריך להגיע למצב בו כל אחד רוצה לעשות את הרצון של השני. ובמצב הזה הויכוחים 'הופכים' למשהו הרבה יותר נינוח, רגוע, ומלא ברצון טוב'. כלשונך.

כתבת גם שזו אינה דרך עבודה, אלא מטרה; וצורת העבודה היא הכרת הטוב באופן הנכון, וכפי שתיארת שם. כך מגיעים לתחושות הנ"ל של רצון חזק למען השני.

אני מבין שזו עבודה, ושזה לוקח זמן.

השאלה היא – מה עושים בינתיים. עד שמגיעים ל'דרגא' הזו.

לגבי 'מה עושים בינתיים', יש טכניקה מסודרת.

אבל עוד לפני שאציג אותה כאן, ברצוני להתייחס לנקודה מסויימת בשאלה שלך.

אתה מציין כדבר פשוט ש:

'זו עבודה'.

ו'זה לוקח זמן'.

וזו גם 'דרגא'.

– זה ממש לא נכון.

המצב הזה, בו כל אחד רוצה את הרצון של השני, אינו רק 'שאיפה רחוקה'; זה מה שצריך להיות בבית יהודי. זה ה'והיו לבשר אחד'.

– זו האחדות האמיתית.

יש לנו ציווי ברור להיות במצב הזה.

האיש צריך להיות 'מכבד את אשתו יתר מגופו, ואוהבה כגופו'; והאשה תהיה 'מכבדת את בעלה ביותר מדאי... ותעשה כל מעשיה על פיו... מהלכת בתאות לבו ומרחקת כל שישנא' (רמב"ם אישות טו, יט-כ).

וזה מחייב אותנו להיות במקום הזה של – לרצות את מה שהשני רוצה.

כי אם האשה למשל תהיה 'מהלכת בתאות ליבו' של בעלה בלי שיש לה רצון אמיתי לזה, אז בסוף היא 'תתפוצץ'.

– אין אפשרות לחיות כך.

אז צריך להגיע לזה. וכמה שיותר מהר.

– וזה לא באמת לוקח יותר מידי זמן. אם עושים את הפעולות שמביאות למצב הזה באופן הנכון, כמו למשל ה'הכרת הטוב' שהוצגה בגליון הקודם, זה פועל עלינו.

הנקודה היא שצריך להתייחס לזה ממש כמו תפילה. כמו שיעור יומי. כמו שלא נאכל משהו בלי הכשר ראוי.

– זו חובה. לא פחות מהנ"ל. ואולי גם יותר.

יש פעולות נוספות שבכוחן להביא אותנו למצב בו אנחנו רוצים את הרצון של השני, וצריך ללמוד אותן. וגם לעשות אותן.

– וזה לא קשה בכלל. זה רק משהו שצריך לעשות בצורה עקבית, יומיומית – וכך זה עובד.

ויש דבר נוסף שצריך ללמוד אותו, עוד לפני התשובה לשאלתך.

והוא – העבודה של 'שנה ראשונה'.

– אגב, את ה'שנה ראשונה' אפשר לעשות בכל שלב בחיים, אם היא לא נעשתה בזמנה. אף פעם לא מאוחר.

ומה שעושים, זה להקדיש זמן מיוחד ל'פטפוטים'.

וזה חייב להיות בנושאים שאין להם קשר ישיר אלינו.

– לא 'שלום בית' שלנו, וגם לא לדברים שאנחנו רוצים או לא רוצים שיהיו.

אפשר להעלות סיפורים מעניינים מהקורה בעולם הרחב, או בסביבה הקרובה; אפשר גם כל דבר אחר. ובתנאי – שזה נושא לא חשוב.

– השיחה הזו כולה, צריכה להיות על דברים שאינם חשובים לכם.

ומדוע?

– כי בנושאים הללו אין לאף אחד מכם ענין מיוחד להיות ה'צודק'.

כך כל אחד מכם יוכל לשמוע את הדעה של השני בלב פתוח ובנפש חפצה. שום דבר לא יפריע לו להקשיב ולהגיב נכון.

ומה שצריך לעשות בשיחות הללו, זה להתרגל – לדבר נכון.

שזה:

ללמוד כיצד השני ניגש לכל נושא, וכיצד החשיבה שלו פועלת.

להקשיב עד הסוף. להתעניין בדעה של השני, ובמה שהביא אותו לחשוב כך.

לתת מקום אמיתי לכל מה שהשני חושב.

ולא חייבים לסתור את דבריו.

– הרי זה לא באמת איכפת לך, כי זה לא משהו שחשוב לכם.

ובקיצור:

להיות שם – בשביל השני. להכיל את הדעות שלו, את הרצונות שלו, את האישיות שלו.

– בדברים שאינם חשובים, אנחנו יכולים להרגיש את השני. אין לנו משהו בפנים שמתנגד לו.

את זה עושים לפחות שנה. בכל יום – שעה.

וזה לא 'תוך כדי' משהו, אלא – יושבים לשיחה מסודרת. שזה יהיה 'נטו'. לא 'ברוטו'.

השיחות הללו, הן ה'מודל' שלכם. כך תלמדו לדבר נכון.

וכשתגיעו לדבר על דברים שכן נוגעים וחשובים לכם – אתם כבר תהיו רגילים להקשיב, להכיל, להיות שם בשביל השני.

אגב, ידוע בשם החזון איש ש'שנה ראשונה' יכולה לקחת כמה שנים. וזה בייתר שאת בדור שלנו. ובפרט אם מתחילים מ'מינוס', אם לא נהגתם נכון עד היום.

הבעיה, שגם זה לוקח זמן.

– אבל – זה פועל. וזה מתחיל להשפיע די מיד. נסו ותיווכחו.

ומכל מקום.

כשיש חילוקי דעות במשהו מעשי, יש שלשה שלבים.

העיקרון שמנחה אותנו הוא – שאף אחד לא כופה את דעתו על השני. אין דבר כזה ש'אתה חייב כי אני רוצה'.

ומכאן לשלב הראשון:

חושבים ביחד למי זה יותר מפריע. למשל, אם נלך לבית ההורים שלך בשבת הקרובה, כמה זה יפריע לי. מ1 עד 10. וכמה יפריע לך אם לא נלך.

– זה לא שני צדדים, 'אני' ו'את'; זה בית אחד. והשאלה היא רק – איפה נפסיד יותר. זה יכול להיות הפסד רגשי, הפסד של כבוד, הפסד של רצון.

וכל אחד צריך לנסות לחשוב בעיקר כמה זה מפריע לשני. כמה השני יפסיד.

ויש שתי תוצאות אפשריות.

האחת – התברר שהאחד מפסיד יותר. וכך השני מוכן – מרצונו הטוב – ללכת לקראתו.

– גם כאן אנחנו לא מכריחים כלל!

והשניה, שהשני לא מוכן לקבל. או בגלל שהוא חושב שזה מפריע לו יותר, או בגלל שגם אם זה מפריע לו פחות – קשה לו מאוד להסכים עם הויתור.

ואם זה כך, אז עוברים לשלב הבא:

'מילי דשמיא ומילי דעלמא' (ב"מ נט ע"א).

בדברים הרוחניים, יש ללכת – קצת – לקראת הבעל. ובנושאים הגשמיים – יש ללכת, שוב – קצת, לקראת האשה.

וגם כאן:

אם למשל האשה מבינה שאלו ענייני 'שמיא', ושצריך לשמוע בקול בעלה במקרה הזה, והיא גם מסכימה לעשות את זה – אז מצוין.

אבל אם היא מסכימה, ובכל זאת קשה לה – עוברים לשלב השלישי.

והוא – שאלת חכם.

וזה יכול להיות כל 'חכם' שהוא. רב, יועץ. כל אדם שמוסכם על שני הצדדים.

העיקרון הוא, שאנחנו לא נגררים לויכוח, אם הוא נעשה בצורה שאינה נעימה לאחד מהצדדים; אנחנו פונים מיד לשלבים הנ"ל.

בהצלחה רבה!

ניתן לשלוח שאלות ותגובות למייל 0533127133m@gmail.com

לכניסה לאתר לחץ כאן

מנחם ישראל חזן

0533127133